No. 1498 Zaterdag 14 September 1912. 29ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Oud No. 223. Nieuw No. 4.
Waterkant, Overzijde.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

ONZE HANDEL
en
De Hoedenindustrie.

II.

Neen, Dr. Schaepman had ongelijk, niet altijd is polemiek uit den booze! Het kan somtijds zeer nuttig zijn met een tegenstander van gedachten te wisselen. Door wrijving ontstaat niet slechts warmte, maar ook licht.

Uit een tweede ingezonden artikel in *El Imparcial* van 10 Sept. ll. blijkt reeds, dat *Un Comerciante* en *Amigoe* elkander beter beginnen te kennen.

„Het verheugt ons te zien, dat het niet de bedoeling van den schrijver was den Handel te kwetsen", schrijft onze geachte tegenstander.

Neen, zeer beslist was dat onze bedoeling niet! Ten overvloede willen wij hier nogmaals herhalen, dat wij slechts het algemeen belang, de volkswelvaart, het financieel krachtiger worden van alle lagen en standen onzer kleine Maatschappij op het oog hebben. Wij onderschatten de hooge beteekenis van den Handel ter bereiking van dit gemeenschappelijk doel geenszins. Ja, wij durven ronduit verklaren, dat alle pogingen om door uitbreiding en verbetering der hoeden-industrie onze Kolonie economisch wat op te heffen, onmogelijk zullen noch kunnen slagen, zoo de Handel niet krachtig medewerkt.

Tot dusverre werd echter nog veel te weinig gedaan om die krachtige medewerking van den Handel aan de Hoedenindustrie te verzekeren.

De vlechtnijverheid is zeer veel vooruitgegaan, dank zij het krachtig streven van den Heer H. J. Cohen Henriquez, en de onbekrompen steun van het Gouvernement. Maar de vooruitgang bestaat hoofdzakelijk in uitbreiding van het getal vlechtsters en verbetering der techniek, der vlechtmethode.

Dit is reeds veel, maar nog niet alles.

De Industrie kan den Handel niet missen, want slechts door de bemiddeling der kooplieden kunnen de vlechtsters geld ontvangen voor hun hoeden. De handel in hoeden moet dus langs dezelfde lijn even hard vooruitgaan en gelijken tred houden met de snel zich voortbewegende vlechtindustrie.

De Handel moet gebruik maken van de vorderingen door de Nijverheid gemaakt om zich een meer vaste plaats op de wereldmarkt te veroveren, en beter geld te maken van de veel verbeterde producten, die toch heel wat verschillen van de hoeden 'n vijf jaar geleden te koop aangeboden.

En is het nu niet zeer vreemd, dat, terwijl de hoeden veel beter gevlochten worden, de prijs der gewone hoeden daalde van fl. 9.— op fl. 4.—, zooals *Un Comerciante* zelf aanhaalt?

Deze geachte Inzender verklaart in zijn schrijven de echo te wezen van de meeste Kooplieden, die bij den export van hoeden betrokken zijn, en zegt dat bijna allen hier op Order van Handelshuizen uit den Vreemde de hoeden opkoopen en zich tevreden moeten stellen met een klein commissie-loon.

Maar waarom laat men de vreemdelingen de grootste winsten opstrijken en stelt zich zelf tevreden met een commissie-loon?

Moet dan niet op de eerste plaats de eigen Curaçaosche Handel de rijkste vruchten plukken van de eigen Curaçaosche Nijverheid?

Zoo dit het geval ware, zou het ontegenzeggelijk wijzen op het natuurlijk verband tusschen handel en nijverheid in onze Kolonie. Nu dit echter niet het geval is, wijst het even duidelijk op een onnatuurlijke, ongezonde verhouding tusschen onzen Handel en de Hoeden-nijverheid. Het is toch al te dwaas, dat voornamelijk de Handel in den vreemde gebaat wordt door de verbetering onzer vlechtproducten.

Daarom hopen wij vooralsnog, dat het bericht in de Nederlandsche Bladen waarheid bevat en er door de Regeering van Nederland werkelijk een deskundige zal worden uitgezonden naar Curaçao in het belang der hoedenindustrie, maar dat het dan zij een deskundige op *handelsgebied* in de branche hoeden.

Wanneer zulk een deskundige evenveel succes heeft bij den Curaçaoschen handel in hoeden, als de Heer Henriquez het heeft in de vlechterij van hoeden, zal onze Kolonie in het algemeen ten zeerste daardoor gebaat worden.

Reeds jaren geleden hebben wij gevraagd, dat er toch iemand zou worden uitgezonden naar New-York om te onderzoeken, wat onze hoeden daar eigenlijk waard zijn. Het weinige wat wij persoonlijk daarover zijn te weten gekomen doet de meening post vatten, dat er zeer veel verdiend wordt op onze hoeden.

Moeten die meerdere winsten dan maar verloren gaan voor onzen Handel en Industrie?

De Kolonie trekt van de hoedenvlechterij niet alle voordeelen, welke zij daarvan zou kunnen genieten. Een deskundige op handelsgebied kan ons den juisten weg aanwijzen.

Zoo herhaaldelijk werden technici uitgezonden ter voorlichting op landbouwkundig gebied. Waarom dan ook geen deskundige gevraagd op handelsgebied om den Handel in breeder banen te leiden!

Moet de Curaçaosche hoedenhandel dan maar beperkt blijven tot commissiehandel? Dan zal Curaçao nooit eenigen invloed uitoefenen op de hoedenbeurs en zullen wij in de prijzen afhankelijk blijven van het goedvinden van anderen.

Un Comerciante verklaart, dat de opkoopers verre van eensgezind zijn en elkander een felle concurrentie aandoen.

Maar, dat is toch een heel ongezonde toestand! Waartoe dient dan de Curaçaosche Handelsbond? Daar moest in onzen Handel veel meer coöperatief gewerkt worden. Men moest elkander steunen in plaats van bestrijden.

De wekelijksche prijsopgave der hoeden moest werkelijk geschieden volgens gemeen overleg en alle leden van den Bond moesten zich daaraan houden. Wij weten zeer goed, dat de Bond de hoogste prijzen opgeeft. Maar dat wil toch niet zeggen, dat die prijzen door geen enkelen koopman worden uitbetaald. De best gevlochten hoeden van iedere soort behooren volgens die officieele prijsopgave ook met de hoogste prijzen betaald te worden, de minder goed gevlochte hoeden betaalt men van zelf minder.

Als dit geschiedde, behoefden de opkoopers in en buiten de stad elkander niet zoo'n felle concurrentie aan te doen; iedere handelaar zou dan zijn vaste vlechtsters krijgen, die voor hem werken, de tusschenhandel van tweedehands opkoopers zou vervallen, de verdienste voor de vlechtsters en de winst voor den Handel daardoor grooter worden.

De Curaçaosche Handel zou dan ook meer voeling houden met de krachten waarover hij beschikt en beter kunnen berekenen wat hij leveren kan.

Nog beter zou het wezen, als er een centraal hoedenmagazijn werd opgericht, waar alle hoeden werden opgekocht en vanwaar de aangesloten kooplieden hunne hoeden betrokken.

Alleen door samenwerking is zoo iets te verkrijgen; alleen door dergelijke samenwerking kan onze Handel gezond en sterk worden.

Wat overal ter wereld geschiedt, moet ook op Curaçao gebeuren op straffe van achterlijkheid en kwijnend bestaan.

Een voorschottenbank is daarbij onontbeerlijk.

Meer willen wij op het oogenblik van dit alles niet zeggen en alleen nog een paar onderdeelen van ons vorig artikel duidelijker toelichten, omdat die klaarblijkelijk door *Un Comerciante* minder goed begrepen werden.

Het verheugt ons te vernemen, dat verschillende Handelshuizen herhaaldelijk naar Maracaibo hebben geschreven om beter stroo.

Wij hopen, dat de Handel nauwlettend zal blijven toezien op deze materia prima.

Ons werd echter door geloofwaardige personen medegedeeld, dat men hier op Curaçao goed en slecht, vuil en helder stroo door elkander verkocht zonder verschil in prijs, zonder dat de vlechtsters, welke het wilde koopen, het stroo mochten onderzoeken en zien wat haar werd te koop geboden.

En dát achtten wij verkeerd. Daarover schreven wij reeds vroeger.

Het lag niet aan onzen Handel, dat er slecht stroo werd ingevoerd, maar het ligt wel aan onzen Handel, dat slecht stroo goed moet betaald worden, en de vlechtsters niet mogen uitzoeken, wat zij noodig hebben.

Het ingevoerde stroo behoort ook hier te worden gesorteerd en volgens qualiteit geprijsd. Voor beter stroo hebben de vlechtsters gaarne wat meer geld over.

Wanneer wij verder aan den Handel vroegen beter werk beter te betalen en het daardoor aan te moedigen en te bevorderen, dachten wij niet op de eerste plaats aan de fijnere soorten, die duurder zijn, maar wel hoofdzakelijk aan de gewone ordinaire hoeden van fl 4.— Wij spraken immers van hoeden No. 1.

Wat onze Handel aan het Buitenland levert moet *goed* zijn, ook in de meest ordinaire soorten. Dan worden ook onze ordinaire hoeden meer en meer gewild en kunnen langzamerhand betere prijzen maken, en weer stijgen van fl 4— op fl 9.— wat in het belang is van Handel en Industrie beide.

HET PANAMA-KANAAL
en zijne
beteekenis voor den handel.

Over dit onderwerp bevat 't jaarverslag over 1911 van den Britschen wnd. Consul te Colon eenige bijzonderheden, welke hier eene plaats mogen vinden.

Op 3 Mei 1912 liep het achtste jaar van den kanaalbouw ten einde en waarschijnlijk zullen tegen het einde van 1913 schepen het kanaal kunnen passeeren, hoewel de officieele opening op 1 Januari 1915 is bepaald. De eerste drie jaren waren hoofdzakelijk gewijd aan de organisatie van de werkkrachten, 't voorzien in gezonde woonplaatsen voor de kanaalarbeiders, het ontwerpen van plannen voor de graaf- en bouwwerken en het aanschaffen der benoodigde machinerieën e. d. Het eigenlijke werk vorderde zonder ernstige hinderpalen, afgezien van grondverschuivingen, welke alleen de te verrichten graafwerken uitbreidden. In het geheel waren aan het einde van het achtste jaar 168.486.884 kub. yards uitgegraven, terwijl nog 26.836.495 kub. yards moesten worden uitgegraven, waarvan iets meer dan de helft door baggermachines aan de beide eindpunten moeten worden verwijderd. De betonwerken aan de sluizen te Gatun, Pedro Miguel en Miraflores zijn bijna voltooid en een begin is gemaakt met den bouw van sluisdeuren, enz. Gedurende 1911 werden de studiën voltooid

FEUILLETON.

OP DEN VESUVIUS.

„Dat kan 'n smeuig dagje worden", dacht ik, toen ik 's morgens mijn slaapdronken hoofd in den jongen morgen uit 't venster stak, en in het smalle dal omlaag blikte, waaruit mijne woning als een oude burcht omhoog staat. 't Was juist op tijd, om bescheiden en eerbiedig getuige te kunnen zijn van de morgen-begroeting der beide in dat dal wonende, tierende, grazende, en, helaas, ook, balkende ezels. Verwonderlijk, hoeveel die heeren elkaar geregeld hebben mede te deelen! Vooral als daarbij in aanmerking genomen wordt de benauwende, hartbeklemmende moeilijkheid, waarmede zoo'n verhaal ten slotte een bepaalden vorm (en wat voor een!) aanneemt. Schuin rechts achter de dalinsnede lag de golf, spiegelglad, met er over wazend, die vreemd zwarte nevel als een duistere lijkwade, heen en weer golvend onder de stralen der pas opgegane zon die heel de bergen achter me reeds in gouden gloed gezet heeft.

„Een smeuig dagje!" want zoo'n nevel in den vroegen morgen brengt je gewoonlijk een dag van stil-strak zonnebranden, van amechtige, machtelooze zee-zuchtjes, die zich moeizaam 't warme land insleepen, als afgetobde werksters, toch nog willende doen haar plicht. En dan bij zoo'n temperatuur den Vesuvius op, dien ouden, onvriendelijken grimbaard, die steeds maar suf en saai te damppuffen ligt in gloeiende zonnelaaiing!

Maar als je na al dien tijd op je „eenzamen post" een vriend over krijgt en nog wel een van de besten, wien je in dit tranendal de hand hebt mogen reiken, dan komt 't niet bij je op, ook slechts een oogenblik tegen den, een vorigen avond in behaaglijke after-dinner-stemming vastgestelden tocht op te zien. En als je wat later naar de benedenstad afdaalt om den trouwen makker af te halen, en de ouwe Vesuvius je uit de verte minzaam toelacht, voor zoover hem dat, bij zijn eenigszins, door de laatste uitbarsting verfonfaaid uiterlijk, mogelijk is, knik je 'm vriendelijk toe en zegt: „Tot spoedig, ouwe heer"!

Napels lijkt je nog vroolijker, kleuriger, levendiger, nu je een landsman bij je hebt, die een even open oog voor al het schilderachtige, eigenaardige en karakteristieke, dat deze zonnestad biedt, heeft.

't Genoeglijke gewoel en geratel van de tallooze kleine rijtuigjes en de ontelbare karren; 't gegons van die eeuwig rumoerende menigte met haar drukke gestes; 't geschreeuw van de rondtrekkende kooplieden, die hun koopwaar in de meest mogelijk gecompliceerde liederen met tallooze stijgingen en valletjes uitgalmen; de schoenpoetsters, die een vroolijken roffel slaan op de houten bankjes, om je aandacht te vestigen op je schoenen, die misschien nog een tikje meer „shiny" zijn konden, zooals ze dat, met 't oog op je Engelsche facie noemen; dat alles, wat je anders al bijna niet meer opmerkt, komt je nu weer dubbel eigenaardig voor, weer dubbel de moeite van 't opmerken waard.

Gelaten zitten we ten slotte in den electrischen spoorweg die den wijdschen naam draagt van Circum-Vesuviana, te puffen, in eene atmosfeer, die 't bezoeken van een dampen heete lucht-bad tot kinderspel reduceert.

„E l'inferno" meent een langzaam smeltende Italiaan tegenover ons, 't is 'n hel, en hij heeft schoon gelijk. Buiten, langs de wagens loopt 'n conducteur op en neer. Je begrijpt niet, dat de man niet reeds lang in dampvorm is overgegaan. Krampachtig klem je je vast aan de gesuggereerde reddingsgedachte, dat er boven op den berg wind zal wezen, moet wezen, en je zit weggedoken, in-drinkend tegen wil en dank 't fel blakerende witte zonnelicht, dat gloeiend over 't emplacement trilt. 'n Eeuwigheid van tien minuten, dan schuif je ten slotte weg, 'n tunnel in; weldadige duisternis.

De campagne van Napels, met groentetuinen in onafzienbare strekking; vlak als 't brave vaderland, met goedige, rechte vakken en greppels voor kunstmatige bevloeiing. De muilezels en ouwe sullen van paarden, geblinddoekt rondstappend in de vele tredmolens, die 't water oppompen, 't leven brengend water, dat den onuitputtelijk vruchtbaren bodem doet produceeren, overvloedig, de reuzen-kwantums groente, die hier geconsumeerd worden. De vrouwen, in haar kleurige kleeding met de fel-tintende hoofddoeken, de mannen, sommigen slechts met 'n hemd bekleed, zwoegend in den strakken zonnegloed. De kleine landhuisjes met de vlakgewelfde Arabische daken en hier en daar wat verspreid staande pijnboomen; dat alles schuift langs je, als de electrische spoor er met je doorjakkert in roekeloos bocht-gewring.

Pugliano. „Follow the man of Cook", is 't devies. Dit alleszins nuttige wezen stopt ons in een bakje, na vooraf den prijs voor heen- en terugtransport naar 't begin-station van Cook's electrische Vesuvius-baan genoemd te hebben en we bevinden ons daar spoedig in gezelschap van sinaasappelen verslindende Yankees, wier bevattingsvermogen door de warmte blijkbaar tot een minimum geslonken is, getuige de minzaam-idiote vraag van eene der dames aan een hoopvolle spruit from over the sea, die een pijp rookte, of dat ging bij die warmte.

Een lieftallig grijnzende bandiet biedt sinaasappelen tegen Amerikaansche prijzen aan, laat zich door mijn Napolitaansch niet vermurwen, weet toch wel, dat ie aan de Yanks zijn waar gemakkelijk kwijt raakt. We vullen onze zakken met de sappige vruchten, want telkens, alleen reeds bij het opzien naar den bergkegel, schroeit je keel reeds droog. Heet-gloeiend, schemerend in vaagviolet, staat de berg daar als een helleding, droog, stoffig, vernietiging dreigend; uiterlijk volkomen weergevend de geweldig-verzengende krachten, die er binnenin sluimeren. Om den top vaagt, nevelig, grauwgele damp, die, op verschillende punten opstijgend, loom blijft hangen over den stompen, afgebroken kegel.

De wagen ten laatste! Reeds ligt er eene machtige obsessie over je, van dat dreigende berggevaarte boven je, een je-klein-voelen, als nietige aardworm, opklimmen willend tegen iets, geheimzinnig-dreigends, iets als een donker noodlot. De wagen voert je in de gemoedelijkheid, die aardwurmen-vernuft scheppen kan, terug. Coquet, allerkorrekst, keurig in de verf, als een prachtig stuk speelgoed komt hij aangerold. 't Gezelschap neemt plaats. 't Gewone gezwam, banaal als altijd van „bent u al in Amalfi geweest, splendid, you must see that", met al de geaffecteerde Amerikaansche haaltjes en gilletjes, die daar tot de bon-ton behooren, verstomt gelukkig spoedig als meer en meer het schitterende uitzicht zich opent, Napels van een geheel nieuw gezichtspunt zich vertoont, en de eeuwig mooie zee, zoo wijd en blauw te spiegelen ligt in de klare lucht. Een ombuigen, zonstovende hitte in smalle bosch-gleuf. Sappig, weelderig groen is hier aan den bergvoet nog alles. Daar groeit de beroemde Vesuvius-wijn, broederlijk

voor de dokken aan beide ingangen van het kanaal; aan de Atlantische zijde wordt een nieuwe pier gebouwd en de plannen omvatten den bouw van vier nieuwe pieren, naar mate zich de behoefte daaraan voordoet; een droogdok wordt gebouwd aan den ingang van het kanaal aan de zijde van den Grooten Oceaan, een plan voor eene reeks pieren, welke zich in het ankerbassin, toegang gevende tot het kanaal, zullen uitstrekken, is in overweging. De plannen voor de verlichting van het kanaal door middel van bakens en boeien zijn goedgekeurd en het werk daarmede is begonnen.

Met de voltooiing van 't kanaal, eene quaestie eer van maanden dan van jaren, wordt de aandacht gevestigd op zijn vermoedelijken invloed op scheepvaart en handel, doch zoolang het Congres der Vereenigde Staten niet de kanaalgelden heeft vastgesteld en de wijze van exploitatie van het kanaal heeft bepaald, is het onmogelijk voor de verschillende belanghebbenden hunne maatregelen te nemen en er zijn teekenen, welke wijzen op de waarschijnlijkheid, dat er eenige tijd na de opening van het kanaal zal moeten verloopen, voordat de handel met de nieuwe route rekening houdt. Geene raming van den omvang der scheepvaartbeweging, welke voor het Panamakanaal kan worden verwacht, is mogelijk, zoolang niet de kanaalgelden zijn vastgesteld. Afgezien van de verbinding tusschen de oost- en de westkust der Vereenigde Staten, worden van de wegen naar Europa alleen die van de westkust van Noord- en Zuid-Amerika bekort. Op deze routes zal het ongetwijfeld voordeelig zijn de schepen door het Panama-kanaal te laten varen, doch betrekkelijk weinig afvaarten zullen aan de behoeften van het verkeer voldoen; en wat Noord-Amerika betreft, moet worden afgewacht, wat de spoorwegen zullen doen, om hun vervoer te behouden. Of de handel in chilisalpeter, het voornaamste exportartikel van het westen van Zuid-Amerika van zijne tegenwoordige route zal worden afgeleid, zal grootendeels afhangen van de te heffen kanaalgelden.

„Handelsberichten."

WERKEN EN WETEN TE WACHTEN.

Het grootste gebrek van onzen tijd is gebrek aan degelijkheid.

Hoe zelden treffen we een jongen man of eene jonge vrouw aan, die zich den tijd gunt om zich behoorlijk voor te bereiden voor zijn of haar levenstaak! Een beetje onderwijs — meer hebben zij niet noodig — een beetje boekenkennis en ze zijn klaar voor hun zaken.

„Ik kan niet wachten" is het eigenaardig kenmerk van onzen tijd en staat overal op geschreven: op den handel, op de school, op de maatschappij, overal.

De knaap kan niet wachten om jongeling te worden, evenmin de jongeling om zich tot man te ontwikkelen. Een jongmensch haast zich zaken te gaan doen, zonder daartoe de noodige reserve te bezitten, verkregen door ontwikkeling of behoorlijke oefening; natuurlijk verricht hij maar onbeteekenend, koortsachtig werk, geeft teekenen van verval op middelbaren leeftijd en sterft vaak van ouderdom, als hij pas veertig is."

Iedereen heeft haast. Gebouwen worden zoo spoedig opgetrokken, dat zij niet kunnen staan; en alles wordt gemaakt, om verkocht te worden.

Onze hedendaagsche jongelieden hebben iets noodig en hebben het zoo gauw noodig. Zij hebben geen zin om diepe, breede grondslagen te leggen. De moeilijke jaren van voorbereiding op school of college ontmoedigen hen. Zij behoeven slechts een schijntje ontwikkeling, een vernistje.

Maar het is zooals de dichter Pope zegt:

Een weinig wijsheid slechts is een [gevaarlijk iets;
Drink aan de Muzenbron met volle [teug — of niets,
Een kleine dronk van 't vocht [verhit het hoofd als wijn,
En volle teugen doen 't weer koel [en helder zijn.

De middelen waarmede men zijn onwetendheid tracht te bedekken, en de voortdurende vrees, dat de een of ander domheid zal doen zien hoe ledig het hoofd is, zijn inderdaad treurig.

Verkorte methoden, — ziedaar de eisch van den tegenwoordigen tijd. Maar het middel om den weg, die tot het succes voert, te bekorten, is veel tijd te besteden aan het opnemen van reserve-kracht. 't Is niet mogelijk, om te fourageeren, terwijl het leger op marsch is; doen wij het, dan is de vijand ons voor.

Hard werken, een bepaald doel, en getrouwheid aan dat doel zullen den weg bekorten.

Men wage niet 's levens bovenbouw op de fundamenten van één dag.

Hoed u voor die noodlottige gemakkelijkheid van spreken en oppervlakkig handelen, welke menig jongmensch ten onrechte heeft doen gelooven, dat hij een gladde tong of een vlugge hand de plaats kon doen innemen van ernstige studie of zwaren arbeid.

Het is te betreuren, dat het oude gebruik, om jongens in de leer te doen voor een of ander ambacht zoo weinig meer wordt in praktijk gebracht. Heden ten dage leeren weinig jongens een ambacht. Wat zij weten, verzamelen zij te hooi en te gras, juist zooals een student voor een of ander examen impompt, alleen maar „om er door te komen," zonder de minste poging om te zien hoeveel hij van een of ander onderwijs leeren kan.

Stel u een jongeling voor, die 12 jaar bij Michael Angelo de anatomie bestudeert, teneinde het meesterstuk van alle kunst te kunnen scheppen, of die bij Da Vinci 10 jaren wijdt aan het model van een ruiterstandbeeld, ten einde zich de anatomie van het paard volkomen eigen te maken. De meeste jonge artisten zouden verwachten in een vierde van dien tijd een Apollo van Belvedere te kunnen beeldhouwen. Terwijl Michael Angelo in de Sixtijnsche kapel schilderde, gunde hij zich geen tijd om te eten of zich te kleeden of te ontkleeden; maar hij had brood onder zijn bereik om te kunnen eten als hij honger kreeg, en hij sliep met zijn kleeren aan. Zeven jaar lang arbeidde hij aan zijn weergalooze schepping „het laatste oordeel" en hij weigerde in dien tijd elk belooning daarvoor, opdat zijn penseel gewijd zou blijven aan de kunst alleen.

Alles wat den tand des tijds wil door staan, moet een diepen, vasten grondslag hebben.

Succes is het kind van zwaren arbeid, en volharding hangt af van de wetenschap „hoe lang men noodig heeft om te slagen".

Hoe zijn schrijvers beroemd geworden? Door jarenlang te schrijven zonder geldelijke belooning, door honderden bladzijden te vullen, alleen om zich in de kunst van schrijven te oefenen, door hun halve leven als galei-slaven aan letterkunde te arbeiden.

Een rijk man vroeg Howard-Burnett iets in zijn album te schrijven. Burnett voldeed hieraan en bracht hem duizend francs in rekening. „En gij hadt er maar vijf minuten werk aan", bracht de rijke in het midden.

„Ja, maar ik had dertig jaar noodig, om het in vijf minuten te leeren doen."

„Jarenlang was ik bij het krieken van den dag bij mijn zaak," zei een vermogend bankier, die zijn loopbaan begonnen was zonder een dollar op zak, „en vaak gebeurde het, dat ik er vijftien of achttien uren achtereen bleef."

Wat goed gedaan is, is spoedig genoeg gedaan. Hij die de vrucht wil genieten, moet niet den bloesem afplukken. Hij, die het geduld mist om zijn eigen meester te worden, heeft alle kans van zijn eigen slaaf te worden. Beschouw uzelven eerder als een domoor en werk hard, dan als een genie en wees lui. Luiheid begint in spinnewebben en eindigt in ijzeren ketens. Hoe meer iemand te doen heeft hoe meer hij kan doen, want hij leert zuinig worden op zijn tijd.

Een jongmensch, die juist gepromoveerd was, zeide tot den president van een college, dat nu zijn opleiding voltooid was en hij kwam om van den president afscheid te nemen. „Zoo, zoo, zeide deze, mijn opvoeding is juist begonnen."

Keizer Wilhelm I was geen genie, maar het geheim van zijn macht lag in zijn overmoeide volharding. Een vriend zegt van hem: „Wanneer ik den eenen avond na den anderen, hoe laat ook, het keizerlijk paleis te Berlijn voorbijging, zag ik altijd de reuzengestalte naast de groene lamp staan en dan placht ik tot mij zelven te zeggen: Zoo is de keizerskroon van Duitschland gewonnen."

Toen de Fransch-Duitsche oorlog was verklaard, werd von Molkte te middernacht gewekt om hem dat nieuws mede te deelen. Tot den ambtenaar, die hem wakker maakte, zeide hij kalm: „Ga naar loket no.. in mijn brandkast, neem er het papier uit en telegrafeer, wat daarop staat, aan de verschillende troepen van het rijk." Toen keerde hij zich om en viel weer in slaap. Iedereen was ten hoogste opgewonden, maar von Molkte deed zijn gewone morgenwandeling, en een vriend, die hem ontmoette, zeide: „Generaal, gij schijnt het heel kalm op te nemen. Zijt gij niet bang voor den toestand? Mij dunkt, gij moet het heel druk hebben." Och, antwoordde Molkte, al mijn werk hiervoor heb ik reeds lang gedaan, en alles wat gedaan kon worden, is geschied."

Kinderen trekken de bloemen uit, die ze hebben geplant, om te zien, of ze groeien.

Mannen, in den waren zin des woords, werken niet alleen, maar weten ook te wachten.

Het Huisgezin.

Hoedenindustrie.

Het plan om een technicus in de hoedenvlechterij naar Curaçao te zenden, heeft ook de instemming niet van het *Koloniaal Weekblad* Orgaan van Oost en West. Bovendien vindt dit Blad het grievend tegenover den heer Cohen Henriquez, die zooveel voor de hoedenvlechterij deed. Deze heer, die reeds reizen maakte naar Colombia, Venezuela en Porto Rico in het belang van de hoedenindustrie, die den vlechtcursus stichtte, en die door lezingen en voordrachten de belangstelling in 't hoedenvlechten gaande houdt, is waarschijnlijk beter op de hoogte van de techniek van het vlechten, dan de Nederlandsche deskundige, welke geenszins zoo gemakkelijk zal gevonden worden, daar in ons land de hoedenindustrie niet van beteekenis is.

Wil men werkelijk de volmaking der Curaçaosche vlechterij, dan doet men beter een omgekeerden weg te bewandelen en niet den heer Henriquez iemand als adviseur te geven, doch dezen heer zelf een opdracht te verstrekken om in de republiek Ecuador, waar de Panamahoeden gemaakt worden, en in Europa het nadere bewerken van de gevlochten hoeden te bestudeeren.

Wij zijn overtuigd dat men op deze wijze verder zal komen."

DE REGENBOOM.

Men heeft onlangs, volgens „Vraag en aanbod", proeven genomen met het doel den Tamai-Caspi van Peru over te planten en in Europa te acclimatiseeren. Deze boom vertoont een eigenaardige bijzonderheid: zijn blad verzamelt den waterdamp der lucht en geeft dien terug in den vorm van een overvloedigen en voortdurenden regen. In het droge seizoen, wanneer beddingen van beken en rivieren uitgedroogd zijn, wanneer de hitte haar toppunt bereikt heeft, bewijst de tamai-caspi den mensch onschatbare diensten; niet alleen dat hij den bodem aan zijn voet besproeit, maar de regen, dien hij voortbrengt, is zoo overvloedig, dat men van een grondige irrigatie kan spreken. Wanneer men dit verschijnsel goed exploiteerde, zou men den bodem zeer veel vruchtbaarder kunnen maken. Des zomers geeft elke tamai-caspi een minimum van 40 L. water per dag.

Op een oppervlakte van een vierk. K.M. kan men 10.000 regenboomen planten, welke dagelijks 400.000 L. water opbrengen, waarvan iets minder dan 150 000 L. voor irrigatie zou kunnen dienen, als men 2/3 gedeelte rekent voor verlies door verdamping en opslorping door den bodem. De tamai-caspi groeit gemakkelijk op alle grondsoorten. Hij schiet snel op en is bestand tegen alle temperatuurswisselingen.

Het is om van te watertanden voor 't droge Curaçao.

Maar gauw gezorgd eenige regenboompjes hier in te voeren! De Consul van Peru, de Heer J. P. G. ECKER, kan zich thans verdienstelijk maken.

De nieuwe Ontw. in den Kolonialen Raad.

Eindverslag.

De Commissie van Rapporteurs, in overleg met den Voorzitter der Afdeelingen, is, na kennis genomen te hebben van de Memorie van Antwoord op 't Voorloopig Verslag over het Ontwerp-verordening ter aanvulling der Keur, regelende de straatpolitie op Curaçao, en het Ontwerp-verordening tot wijziging van de Mijnproducten-verordening 1908, van oordeel, dat door de gewisselde schrifturen de openbare beraadslaging over beide ontwerpen genoegzaam is voorbereid.

Voorloopig Verslag.

Wenschten ook eenige leden het Bestuur dank te zeggen voor dezen goeden maatregel in 't belang der volkshygiëne, vrij algemeen vroeg men zich af of het wel bepaald noodzakelijk geacht kon worden, om aan de vrij aanzienlijke kosten van aanschaffing van het benoodigde terrein nog die toe te voegen van den voorgestelden aanleg van een gang en bouw van een muur.

De leden hier aan het woord dachten, dat het hierbesproken erf, dat vroeger steeds open gelegen heeft en slechts kort geleden door den laatsten eigenaar werd omsloten, wel kon worden opengelaten, daar toch voldoende toezicht gewaarborgd was door de aanwezigheid van een politiewacht in de naaste omgeving.

Zij releveerden, dat er meer openliggende terreinen op Pietermaai waren, die geen blijken van verontreiniging gaven.

Enkele leden wenschten gaarne te worden ingelicht, waarom het Bestuur er toe overging om het geheele perceel aan te koopen, waar voor het beoogde doel slechts een strook gronds, min of meer van den geprojecteerden gang, voldoende zou zijn geweest.

Dit voorgaande werd gesteld in verband met de vraag dezer leden of het wel te motiveeren zou zijn een bedrag van ruim f 2900.— aan één gang te besteden.

BLADVULLING.

Nog te klein.

Een man van zes voet wordt op straat door een jongen van 8 jaar om vuur aangesproken. Hij blijft staan met de sigaar in den mond, maar toont zijne bereidwilligheid om van zijn vuur af te staan door niets anders.

„Maar zoo kan ik er niet bij," zegt het mannetje.

„Wacht dan tot je er bij kunt," is het bescheid.

samen met kastanjes, noten, mispels, en onder de hoogere planten staat 't vol van jonge groente. Dat is een dringen van groen, van weelderig, sappig plantenleven, dat je tevens de verklaring geeft, waarom de menschen steeds weer terugkeeren aan den voet van dien ouden bullebak, al heeft hij ze hun gansche have en goed in een handomdraaien vergruisd, weggevaagd met één gloeiende lavagolf. Dan valt 't panorama alweer wijder open, ligt de gansche campagne, onder ons, kijk je over 't voorgebergte Posillipo, als over een molshoop, 't daarachter gelegen land in. De verre, hooge bergen, diep landwaarts in, hebben nog sneeuw op den top, staan er als grimmige, stugge Alpen, zoo vreemd in deze gloeiende atmosfeer.

Een eindweegs worden we gedeuwd door een motor-tandradwagen. De helling is daar te steil. Hooger toonvibreeren de electrische motoren. Dan, plotseling een station, tevens een hotel „The Hermitage". Park, tuinen, bloemen rondom, een bloeien en groeien, als laatste weelderige groet uit de levende wereld, want dichtbij reeds nu, staat de doode berg, in zijn violette majesteit. Lava nu nog slechts, heete, zon-geblakerde lava, doode-stilte rondom, geen kleur meer, geen leven: stilte, rust, dood.

Snorrend kruipt 't kokette wagentje omhoog, steeds nader komt de violette kegel. Links ligt de oude krater als een uitgedroogde zee. Nauwkeurig kan men den weg vervolgen dien de verschillende uitbarstingen genomen hebben; rondom loggen de verstarde lavastroomen tegen de berghellingen. Overal zijn groote, witsteenen muren opgericht, die dienen, om, bij hevigen regenval de meegevoerde asch van den kegel tegen te houden, en zoodoende de aan den voet liggende wijngaarden voor vernietiging te behoeden. Gewoonlijk echter blijken ze toch nog niet voldoende. Als popperig kinderwerk verliezen zich de massale bouwwerken in de zwarte lava-zee. Rechts-beneden is men bezig nieuwe muren te bouwen; kleine mieren schijnen de mannen, die daar werken, verloren in deze woestijn van lava.

Boven! dat wil zeggen: aan den voet van den aschkegel. Hier voerde vroeger een tandradbaan nog hooger opwaarts. Uit de asch steekt nog hier en daar een stuk verwrongen rail.

De laatste uitbarsting heeft station en laatste deel der baan verwoest, weggeblazen, onder asch bedolven. Een miniatuur-wachthuisje, twee karabiniers, links wat neertroostig uitziende paarden met bijbehoorende gidsen, overigens hitte, lava, asch. Wind was er niét!

't Grootste gedeelte deel van 't gezelschap blijft kalm zitten, heeft lak aan den stoffigen kegel, en prefereert 't schitterende uitzicht boven een kijkje in den krater. Eenige voortvarenden klimmen op paarden en stommelen den kegel op. Wij hadden ons voorgenomen, dat te voet te doen. 't Voornemen was goed, edoch, de uitvoering minder eenvoudig. Hoog boven trekt eene processie mieren naar omlaag: luidjes van den vorigen wagen, die met dezen terugwillen.

Dat ziet er bemoedigend uit. We kijken elkaar eens aan. Tu l'as voulu! Vooruit. En we strompelen achter een ouden Amerikaan met een jongeren reisgenoot bij zich, aan. Eene slappe poging van een ros-bezitter, om ons het beest te verhuren wordt met trots afgewimpeld, we zullen er wel komen.

Asch, asch, steenen, asch, en heel hoog boven nog de rookende kegel met de tergend kleine mensch-mieren, die dalen en dalen en niet grooter worden. De brandende zon doet je het bloed in je hoofd hameren als met mokerslagen, de tong kleeft vast aan je verhemelte. Vooruit!

Asch, steenen, asch; eindelijk een geïmproviseerd zonnetentje, er achter gebukt een verdroogd mannetje biedende te drinken. Geen tijd; verder! De processie ten laatste; zwetende, puffende, bedolven onder asch en stof. Er komt een nijdig naar-boven-willen in je, in woedenden strijd met 't verslappen der krachten, de lam-leggende hitte, de gruwelijke dorst-kwelling. Je wilt, coute que coute, er op. Vooruit! De asch dwarrelt op, dringt je in neus en oogen. Achter je snuift verwoed old-Holland, verwenscht den Vesuvius, heeft er genoeg van. Een vervelende kerel met engelengeduld komt steeds weer met een touw, wil je met alle geweld sleepen. Nonsense! Vooruit! Op eene plaats golft een spleet, links van den weg, een ondraaglijke hitte uit het binnenste van den berg. Rechts de gloeizon; links het bergvuur. Nog tien stappen, en als ik omkijk staat m'n vriend, somber als 't noodlot, vastgeworteld, pelt een sinaasappel en weigert een voet verder te verzetten. Hij vindt dat 't wel geweest is, haat met intensen haat deze en alle andere vuurspuwende bergen en wenscht nog slechts sinaasappelen te eten.

Eenige schreden verder staat 'n bord. Daar zitten wat gidsen voor 't laatste deel, dat niet zonder geleide bestegen mag worden, wat frs 2.50 kost.

Even kijk je 't laatste stuk aan: 't ziet er ruw uit, nog droger, nog ruller, losser de materie, van weg geen spoor meer. Je haat nu ook 't ding met z'n lief-doode, paarse tinten, maar tevens: je wilt 'm overwinnen, er op geweest zijn, après tout.

Voor me uit stommelt de gids. Weer verschijnt een ander met 'n touw om te sleepen. Ik wil niet. Asch, tergende asch, die terugschuift bij elken pas, je weer bijna evenzeer doet terugglijden als je meende vooruit te zullen komen. Steil omhoog nu, steeds sneller. Ver achter me komen de Amerikanen, de oude knaap met bewonderenswaardig uithoudingsvermogen zwoegend tegen de helling.

Asch, steeds nog meer asch; een wanhopig worstelen tegen 't eeuwig terugrollende tuig. De gids wekt zware stofzuilen op. Ik zie niets meer dan stof, asch, proef asch. In m'n hoofd bonkt en hamert 't overhitte bloed. De kerel met 't touw heeft 't opgegeven. Des te beter! Asch, stof en eindelijk, eindelijk: de top.

Een smalle rand, misschien een meter breed, loopend rondom den krater, dan vallen de wanden weer bijna loodrecht omlaag. Van den bodem is hier niets te zien. Op verschillende plaatsen stijgen zwaveldampen op. Diep beneden, hoort men de lava borrelen, koken.

Even uitrusten in de schaduw van den rand, met de vreemde gewaarwording op een rookenden zwavel-dampenden berg in de schaduw koelte te vinden na dien, 't bloed tot kookhitte brengenden, tocht. Toen terug. Van den rand is het uitzicht naar drie zijden onbegrensd, de vierde zijde wordt door den krater ingenomen. Pompeï, Torrento, heel de golf, Napels, liggen wazig verdoezeld in blauwen, fijnen nevel. Achter je borrelt en kookt 't, voor je is alles rust, absolute rust, en een ongekende wijdheid van blik.

Met reuzenpassen terug. Stuivend de asch in dichte wolken. Terug 't zigzag pad; afsnijdend gansche einden door in droge aschbeddingen af te dalen, met vreemde, lange sprongen, zooals jongens een duin af rennen. Er was een ondernemend man, die schoenenpoetste in Pugliano. Hij maakte opgeld.

Ik heb geen stuk lava meegenomen, heb er genoeg, te veel van gezien. Maar 't uitzicht daarboven is zoo overweldigend en de rit scheen zoo interessant en fraai, dat ik toch steeds met genoegen me zal herinneren, onzen tocht op den Vesuvius.

De Telegraaf.

Kinder-opmerking.

„Ma," vraagt de kleine Marie, die een courant met advertenties te pakken had gekregen, „daar staat: heden overleed de WelEdelgeboren Heer Jansen; moet dat nu niet wezen: de WelEdel gestorven Heer?"......

Berichten uit de Kolonie.

Goede reis.

Dr. Cramer is Maandagmiddag per „Prins Frederik Hendrik" weder naar Suriname vertrokken om in October a. s. door te reizen naar Oost Indië.

Dr. van Hall blijft ook in de Oost, zoodat de Landbouw in West-Indië een nieuwen Inspecteur zal krijgen.

Het spijt ons zeer, dat wij Dr. Cramer verliezen, deze had, volgens ons, een praktischen blik op den Curaçaoschen landbouw.

Wij wenschen Z.Ed. een voorspoedige reis en veel succes in zijn verderen loopbaan.

Sta. Barbara.

Van hoogst bevoegde zijde mochten wij de verzekering ontvangen, dat een krachtige exploitatie der rijke fosfaatmijnen van Sta Barbara weder in uitzicht is gesteld.

Als men weet, dat deze mijnen reeds 26 jaar stil lagen, en indertijd ruime dividenden betaalden aan vele aandeelhouders op Curaçao, terwijl flinke loonen werden verdiend door meer dan honderd arbeiders, ziet men vanzelf van welke groote beteekenis voor onze Kolonie de werkhervatting op Sta Barbara zou wezen.

Aan Mr. L. H. C. Kuhn ons eeresaluut! Deze bekwame jurist is nauwelijk 'n veertien dagen op het eiland en blijkt onmiddelijk den goeden weg tot oplossing der moeilijke Sta. Barbara-quaestie gevonden te hebben. Hopen wij, dat zijn pogen met volledig succes bekroond worde en we spoedig mogen vernemen, dat de fosfaatmijnen weder geopend zijn.

Hulp in den nood.

Den Hoogedelgestrenge Heer Gouverneur heeft hedenmorgen telegrafisch bericht ontvangen van den Minister van Koloniën, om namens het Algemeen Nederlandsch Verbond en de Vereeniging Oost en West fl 7000, gezonden voor de noodlijdenden op den benedenwindsche eilanden, aan den Penningmeester van gemeld verbond uit te betalen.

Veeteelt.

Altijd heeft men beweerd, dat veeteelt van grooter nut is voor onze Benedenwindsche eilanden dan landbouw.

Op het oogenblik staat het echter zeer treurig met onze veeteelt. De groote beesten, koeien, paarden en ezels, zijn door gebrek aan voeder in massa gestorven, alleen de geiten weten hier en daar nog wat op te pikken en het leven te rekken.

De meeste veehouders zijn niet in staat voor al hun beesten krachtvoeder, of hooi uit Amerika te laten komen. Voor een groot gedeelte worden de beesten aan hun lot overgelaten in den drogen tijd, en als deze droogte lang aanhoudt, komen zij om van honger.

Dat is een wantoestand, waarin verandering dient gebracht. Bij elke droogte vermindert onze veestapel.

Onze tegenwoordige landbouwkundige heeft dit begrepen, en legt zich ernstig toe om in het gebrek aan veevoeder te voorzien.

Een dag of tien geleden brachten wij een kort bezoek aan *Cas Chikitoe* en zagen daar bedjes met alfalfa, een soort klaver, uitstekend geschikt voor veevoeder, wat meermalen gesneden kan worden en telkens weer krachtig uitspruit.

Het paragras is reeds algemeen hier bekend, maar het schijnt veel water te vragen, ofschoon het bijna zeker is, dat de landbouwers te veel water geven aan dit gras en het daardoor te duur maken.

Met een weinig besproeiing groeit alfalfa echter uitstekend. Er zullen zeker ook proeven genomen worden, of het gedroogd kan worden en bewaard voor droge tijden, wat met paragras zeer zeker niet kan geschieden.

Als de regentijd eerstdaags invalt, spruit overal vanzelf gras uit, maar het is zeer de vraag, of dat wel veel voedsel geeft, terwijl het reeds bewezen is, dat het zeer nadeelig is de eerste jonge spiertjes door het vee te laten afgrazen. De geiten worden er zwak van en sterven meermalen aan buikziekte. En voor dat de maisstokken als voeder dienen kunnen verloopen er nog ettelijke maanden.

Zou het nu niet raadzaam wezen, het jonge gras wat te laten groeien en de beesten vooreerst met alfalfa te voederen? De beesten komen dan weer spoedig op krachten. Duur is het niet en het groeit snel.

Het noodige zaad is te koop bij den Landbouwkundige G. B. Dussel.

El Progreso

is Woensdag zijn Een en twintigsten jaargang ingetreden. Onze gelukwenschen.

New-York-Venezuela.

Er komt nauwere verbinding tusschen de Ver. Staten en Venezuela. De *Red „D" Line* heeft een nieuwe vaart geopend 1o. New-York, Mayaguez, La Guaira, Curaçao, Maracaibo.

2o. New-York, San Juan de Porto Rico, Curaçao, Puerto Cabello, La Guaira.

In een paar maanden tijds geeft dit dus drie nieuwe lijnen op Curaçao, de *Compania Costanera* medegerekend.

De „Julia"

De Heeren Prospero Baiz & Co. waren zoo beleefd ons te berichten, dat het stoomschip *Julia* nog geen vastgesteld reisplan heeft. De reizen tot nu toe gedaan zijn slechts proeftochten geweest.

De Prinses Juliana

schijnt bij de Surinamers in den smaak te vallen. Ongeveer 100 personen deden er een uitstapje mee naar Demerara, vanwaar ook weer meerdere passagiers medegingen naar Paramaribo.

Hopen wij spoedig het bericht te mogen ontvangen, dat de *Prinses* goed voldoet en door de Kolonie Suriname wordt overgenomen, dan kunnen wij ook weer denken aan een stoomverbinding tusschen de eilanden

Draadlooze.

De Marconimaatschappij richt stations voor draadlooze telegrafie op te New-Orleans, op het Zwaneneiland (kleine Antillen) en te Santa Marta (Republiek Columbië), om op deze wijze een draadlooze verbinding tusschen Noord- en Zuid-Amerika in te richten. De stations worden voor de United Fruit Company gebouwd.

(N. R. Ct. van 9 Aug.)

Ook dit kan onze koloniën in de West ten goede komen.

Het Kol. Weekbl.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen: *Kort Overzicht over den landbouw op Curaçao*, door G. B. Dussel, Landbouwkundige voor de Kolonie Curaçao.

Dit is een der pittige, mooi uitgegeven boekjes, welke door de Tentoonstellingscommissie gratis verspreid werden te Deventer. We zullen er later het een en ander uit releveeren.

Corona Funebre, dedicada à la Memoria de Don Elias S. L. Maduro.

Mevr. de Wed. Elias S. L. Maduro en familie vereerden de Redactie met een presentexemplaar van dit boek door het Personeel der Drukkerij *El Comercio* als hulde en eereblijk gewijd aan de nagedachtenis van den edelen menschenvriend. Het boek van 240 paginas bevat een verzameling van het voornaamste door de verschillende persorganen en particulieren geschreven ter nagedachtenis van Don Elias S. L. Maduro, plus eenige foto's. Het is een mooi souvenir, waarvoor wij Mevr. de Wed. E. S. L. Maduro en familie beleefdelijk dank zeggen.

Uitstekend.

Aruba heeft nu ook zijn gediplomeerde hoedenvlechtster, terwijl nog 4 meisjes, van iedere parochie een, hier hare verdere opleiding ontvangen aan den hoedencursus.

Ook voor Bonaire wordt er een, vlechtster opgeleid.

Officieele berichten.

Aan den opzichter in de gevangenissen alhier E. Kusmus is tot herstel van gezondheid eene maand verlof verleend.

Aan den gouvernements-geneeskundige van St. Martin N. G., C. A Shaw, thans met verlof in Amerika, is tot verder herstel van gezondheid, eene laatste verlofsverlenging voor den tijd van zes maanden verleend.

Aan den onderwijzer 3de klasse op St. Martin N. G., W. F. A. Labega, is een verlof voor den tijd van eene maand verleend, ten einde zich naar Curaçao te begeven om zich aan het examen ter verkrijging van eene akte voor de Fransche taal te onderwerpen.

Aan Mej. Ada De Veer Southern, is op haar verzoek eervol ontslag verleend als onderwijzeres in nuttige handwerken op de openbare school op St. Eustatius.

De onderwijzer 3de klasse J. W. T. Schotborg is tijdelijk werkzaamgesteld aan de openbare lagere school op St. Eustatius.

Bij Gouvernements-beschikking is eene commissie benoemd, bestaande uit de volgende in alphabetische volgorde genoemde heeren: Martinus Boom, H. J. Cohen Henriquez, H. P. de Vries, Rene Hellmund en S. E. L. Maduro, ten einde na te gaan op welke wijze de kolonie Curaçao zou kunnen deelnemen aan de Eerste Nederlandsche Tentoonstelling op Scheepvaartgebied, welke te Amsterdam in 1913 zal worden gehouden.

De onderwijzer 2de klasse J. Scheuerman, is eervol ontheven van de functien van hoofd der openbare school te Philipsburg op St. Martin N. G. en werkzaam gesteld aan de Hendrikschool op Curaçao.

De onderwijzer 3de klasse J. A. Lampe is eervol ontheven van de functien van hoofd der openbare school te Windwardside op Saba en werkzaam gesteld als hoofd der openbare school te Philipsburg op St. Martin N. G.

De onderwijzer 3de klasse A. R. Beaujon is werkzaam gesteld als hoofd der openbare school te Windwardside op Saba.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 13 September 1912.

AARDNOTEN (Pindas) per KG	0 22
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0 80
DIVIDIVI per K.G......................	„ 0 05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0 70
id. per KG. 2e kw.	„ 0.60
HUIDEN per K.G......................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G............	„ 1.20
WOL per K.G..........................	„ 0.12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G..................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G..............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa):	
Kwaliteit No, 1............per dozijn	„ 4—
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 12.½
„ „ 2 „ „	„ 5.—
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„ — —
„ „ 6 „ „	„ 9.75
„ „ 7 „ „	„ 9—
„ „ 8 „ „ OLA	„ 10—
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„ 10,80
„ „ 11 „ „	„ 15
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„ 18

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

118 ratten
251 muizen.

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de maand Juli

Kantoren	Ingebracht
Willemstad	f 5.488.77
2e district	152.05
3e „	12.—
4e „	0.25
5e „	9.50
Oranjestad Aruba:	95.31
2e district „	—
Kralendijk Bonaire:	668.33
Rincon „	11.50
Philipsburg, St. Mart. NG.	1,736.95
Oranjestad, St. Eust.	276.60
Bottom, Saba	240 50
Windwardside	28.—
Samen:	f 8.719.76
Terugbetaald:	f 13.448.23

Uit de naburige Republieken.

VENEZUELA.

't Gaat goed bij onzen naasten buur. Van 1 September af heeft de *Bank van Caracas* haar percenten verlaagd, het loopend crediet geopend tegen 10 pct. en leeningen aangeboden tegen 9 pct.

El Universal wijst er op, dat vroeger 15 tot 20 pct. geen zeldzaamheid was, deze verlaging is dus wel een teeken, dat langzamerhand de toestand in Venezuela meer normaal wordt, Handel en Industrie in deze Republiek grooter vertrouwen begint te stellen.

[illegible]

Naar een Engelsch scheepvaarttijdschrift mededeelt, bestaan er plannen om een kanaal aan te leggen, dat Cuba in twee deelen verdeelt. Naar men meent, zal deze waterweg als het ware eene voortzetting zijn van het Panama-kanaal en zal hierdoor de afstand tusschen bedoeld kanaal en de havens van de Vereenigde Staten van Amerika aan den Atlantischen oceaan gelegen, aanmerkelijk bekort worden.

Cuba—Mexico—New-Orleans-dienst.

De Nederlandsch-Amerikaansche Stoomvaart-Maatschappij „Holland-Amerika lijn" zal met ingang van September a.s. een geregelden dienst, voorloopig met driewekelijksche afvaarten, van Rotterdam|Amsterdam via Antwerpen en Hâvre naar Cuba, Mexico en New-Orleans onderhouden. Op de uitreis zullen de schepen dezer Maatschappij Havana, Progress, Puerto Mexico, Vera Cruz en Tampico aanloopen met New-Orleans als eindbestemming. Van New-Orleans zullen de schepen direct op Rotterdam thuisvaren.

Handelsberichten.

Nieuwe Stoomvaartlijn tusschen Amerikaansche en vreemde havens.

Een Engelsch scheepvaart-tijdschrift deelt mede, dat te Charleston de „Inter-Ocean-Express Company" is opgericht, met een kapitaal van $ 10.000.000. Deze maatschappij heeft ten doel een stoomvaartdienst te openen tusschen Amerikaansche en vreemde havens.

Nieuwe stoomvaartlijn van New-Orleans op Zuid Amerikaansche haven.

Eene nieuwe stoomvaartmaatschappij te New-Orleans, die den naam draagt van „Pan-American-Mail", heeft, volgens een Engelsch scheepvaartblad, eene nieuwe stoomvaartlijn geopend van daar op Zuid-Amerikaansche havens, welke na de opening van het Panama-kanaal zal worden uitgebreid naar verschillende havens, op de westkust gelegen.

Nieuwe stoomvaartlijn van Mississippi-haven op Zuid-Amerika.

Volgens een Engelsch scheepvaartblad is een nieuwe vracht-stoomvaartdienst geopend tusschen havens, aan de Mississippi gelegen, en Zuid-Amerikaansche havens door de „Mississippi Valley, South American and Orient Steamship Company". Na de opening van het Panama-kanaal zullen ook havens, op de westkust gelegen, in het vaarplan worden opgenomen.

Olie brandstofdepots.

Volgens een Engelsch scheepvaarttijdschrift zijn, naar aanleiding van het feit, dat olie hoe langer hoe meer veld wint als brandstof voor het voortbewegen van zeeschepen, depôts voor olie opgericht te Taltal, Tocopilla en Iquique in Chili en te Junin, Pisaqua, Callao en Paita in Peru. Bovendien is men van plan om eveneens van deze depôts op

Staat van het aantal vaartuigen die het eiland Curaçao in de maand Aug. 1912 aandeden met vermelding van hunne inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
	Inhoud in M³.			Inhoud in M³.		
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Augustus	85	11408	10294	38	222927	142094
Vorige maanden	628	70437	64829	214	1466329	928656
Totaal	713	81845	75123	252	1689256	1070750

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

te richten aan de Pacific-kust van Mexico en de kust van de Atlantischen Oceaan, zoodat men een volkomen keten van havens verkrijgt tusschen New-York en San-Francisco, waar men olie kan bunkeren.

Nieuwe Petroleum-motorschepen voor de White Star-Line.

Volgens een Italiaansch scheepvaartblad heeft de directie van de White-Star-Line het besluit genomen steenkool als stookmateriaal te vervangen door petroleum. Het eerste schip, dat voor bedoelde stoomvaartmaatschappij gebouwd wordt en met petroleum gestookt zal worden, krijgt een inhoud van 18.000 tonnen en is bestemd voor den dienst op Australië. Dit staat voornamelijk in verband met het ontdekken van een groot aantal petroleumbronnen in Noord-Australië, waardoor aan de schepen stookmateriaal tegen geringen prijs geleverd zal kunnen worden. De White-Star-Line heeft bovendien nog drie groote stoomschepen voor de Australiëlijn besteld van 675 voet lengte, welke door petroleummotoren zullen worden voortbewogen.

(Handelsberichten.

Buitenland.

ROME.

De „Osservatore Romano" publiceert thans den tekst der — reeds geruimen tijd geleden aangekondigde Encycliek, gericht tot de bisschoppen van Zuid-Amerika en handelende over het betreurenswaardige lot der Indianen. In dit document, hetwelk begint met de woorden: „Lacrimabili statu" maakt Z. H. met lof gewag van de maatregelen, die tot verbetering van den toestand der Indianen reeds genomen zijn, in het bijzonder de afschaffing der slavernij in Brazillië en andere landen na het verschijnen der encycliek „Sub argumento," doch wijst er op hoeveel er nog te doen over blijft met het oog op de daden van geweld en op de mishandelingen waaraan de Indianen voortdurend ten prooi zijn. De Paus smeekt God, hem de middelen en de wegen te doen vinden om aan deze wantoestanden een einde te helpen maken. Z. H. verklaart zich ten zeerste te verheugen over de maatregelen, ten gunste der Indianen genomen door de Zuid-Amerikaansche regeeringen, ofschoon in deze uitgestrekte gebieden de pogingen der autoriteiten niet zelden zonder resultaat blijven. De Paus spoort de bisschoppen aan instellingen tot bescherming der Indianen alsmede missiestaties in te richten op de afgelegen punten, waar de Indianen bescherming noodig zouden kunnen hebben. Z. H. noemt het misdadig de Indianen van hunne vrijheid te berooven en drukt ten slotte zijn vertrouwen uit in de Zuid-Amerikaansche regeeringen, dat deze voor de Indianen zullen doen hetgeen wet en menschelijkheid gebieden.

De oorlog tusschen Italie en Turkije.

De val van het vorige Turksche kabinet schijnt de laatste kansen op een spoedigen vrede te hebben weggenomen. Te Konstantinopel wordt verzekerd, dat ongeveer twee maanden vóór den val van het kabinet-Saïd-pasja officieus onderhandelingen waren aangeknoopt, teneinde tot den vrede te geraken, en wel op initiatief van Italië.

In bevoegde kringen spreekt men deze geruchten natuurlijk tegen — de waarheid echter schijnt, volgens den correspondent van de „Temps" te Rome, als volgt te zijn:

In de laatste maanden zijn vertrouwensmannen van beide partijen herhaaldelijk met elkaar in contact geweest, doch steeds te vergeefsch, daar elke toenadering afsprong op de onoverkomelijke souvereiniteitskwestie. Voor den val van Saïd-pasja kwam een Venetiaansch industrieel, Volpi, te Konstantinopel met een pas, hem verschaft door een der Balkanstaten en bood den vrede aan op voorwaarden zooals die zijn neergelegd in 't Italiaansche antwoord aan de mogendheden: doch ook ditmaal kwam niets tot stand om dezelfde reden.

Een paar weken geleden hadden de oud-ministers Butolini en Fusinato, die het volle vertrouwen genieten van Giolitti, een ontmoeting in Zwitserland met twee Turken, door Saïd-pasja gezonden.

Doch ook thans kwam men niet tot een beslissing, daar de Turken hoe dan ook de souvereiniteit over Lybië wenschen te behouden. Toen de crisis in Turkije uitbrak, trokken beide heeren zich terug.

Zij schijnen thans vervangen te zijn door twee vertrouwensmannen van de tegenwoordige regeering; de Italiaansche gedelegeerden zijn dezelfde gebleven. Maar ook thans zal men niet verder komen, indien de Italiaansche eisch betreffende de souvereiniteit niet wordt ingewilligd. Is deze teere kwestie eenmaal opgelost, dan rest nog het probleem van de door Italië bezette eilanden in de Aegeïsche zee, wier rechtstoestand Italië schijnt te willen regelen in overleg met Europa.

In Turksche officiëele kringen wordt beweerd, dat er thans geen onderhandelingen gevoerd worden, daar de regeering eerst de binnenlandsche crisis wil oplossen.

Ook te Rome is men van oordeel, dat de vrede nog niet zoo dadelijk zal gesloten worden, mede ook in verband met den binnenlandschen toestand van Turkije. Veeleer denkt de Italiaansche regeering aan nieuwe krijgsoperaties dan aan het sluiten van den vrede.

Een dier operaties was de verovering van Zoeara. Deze stad en de gelijknamige oase zijn thans in bezit van Italië. Het was de laatste plaats aan de kust, die nog niet bezet was door de Italianen.

De Turksch-Arabische strijdmacht had zich door een schijnbeweging der Italiaansche troepen laten verlokken een groot gedeelte der troepen in oostelijke richting te dirigeeren tegen den van die zijde dreigenden Italiaanschen aanval.

Inmiddels verschenen transportschepen, geëscorteerd door eenige opleidingsschepen en oorlogsbodems voor de kust. En terwijl een brigade van de divisie-Garioni uit Sidi Ali (uit het Westen) tegen Zoeara oprukte, werd het landingsdetachement na een kort bombardement gedebarkeerd en vond de stad verlaten, waarop de oase van vijanden werd gezuiverd. De Italianen, aldus luiden de laatste berichten, hebben slechts enkele gewonden en geen dooden.

De verovering van Zoeara, zegt de „Tribuna", is vooral van belang, tegenover het buitenland, dat eruit kan opmaken, dat de Turken en Arabieren voortaan slechts als verstrooide benden door de woestijn kunnen zwerven.

Kort daarna deed een duizendtal Arabieren een mislukten aanval op Zanzoer. Tweehonderd werden gedood of gewond; de Italianen hadden 3 gewonden.

Op 8 September jl. overleed op de plantage „Brakke put Abao" in het 2e district op Curaçao na eene ongesteldheid van slechts 4 dagen, de Heer

ANTONIUS DITTMAR

geboren te Amsterdam den 14 April 1835, echtgenoote van Mevrouw GABRIELLE SOPHIA GUILLEMINE

Curaçao den 14 September 1912

Namens de familie,

De schoonzoon van den overledene,

J. APPEL.

Die tevens dank betuigt voor de vele blijken van belangstelling en deelneming aan allen, bij dat overlijden betoond.

Wegens buitenlandsche betrekkingen, eerst heden geplaatst.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 7 SEPT. – 21 SEPT.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Venezuela	J Montero	7 Sept.	Maracaibo	8 Sept	La Guayra
Fred Hendrik	H J v d Goot	4 „	New-York	9 „	Amsterdam
Venezuela	J Montero	10 „	La Guayra	10 „	Maracaibo
Philadelphia	H Highborn	10 „	La Guayra	11 „	New-York
Merida	A Johanson	11 „	Maracaibo	11 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	14 „	New-York	14 „	Maracaibo
Prins Maurits	P Koningstein	14 „	Amsterdam	15 „	New-York
Venezuela	J Montero	14 „	Maracaibo	15 „	La Guayra
Merida	A Johanson	16 „	Maracaibo	16 „	La Guayra
Merida	A Johanson	18 „	La Guayra	19 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	19 „	Maracaibo	19 „	New-York
Caracas	Furst	19 „	New-York	19 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	17 „	La Guayra	17 „	Maracaibo
Venezuela	J Montero	21 „	Maracaibo	22 „	La Guayra
Sirius	C. v. Baren	22 „	New-York	23 „	Amsterdam
Venetia	C Segebarth	6 Sept	Hamburg	8 Sept	Hamburg
Sardinia	W Lerche	15 „	Demerara	16 „	Trinidad
Meridian	Stevenson	12 „	New Port News	? „	?
Frednes	Anderson	7 „	Hamburg	12 „	Pto Colombia
Buenos Aires	Viscaino	16 „	Colón	16 „	Barcelona
Grunewald	H Brock	21 „	Pto Colombia	21 „	Hamburg
Citta di Milano	Ferraro	21 „	Génova	21 „	Colón

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Virginia H	7 Sept.	VeladeCoro	*Saeta V*	7 Sept.	Barbados
Refugio H	10 „	Aruba	*Yane H*	7 „	Maracaibo
Venezuela H	7 „	Bonaire	*Refugio H*	10 „	Aruba
Clicia V	8 „	Maracaibo	*Venezuela*	10 „	Pto Rico
Sofia H	8 „	Bonaire	*Sofia H*	11 „	Bonaire
Juan Luis H	11 „	Aruba	*Juan Luis H*	12 „	Aruba
Mary & Agatha	11 „	Barbados	*Viuda Alegre D*	13 „	Sto Domingo
Hirondelle H	11 „	Maracaibo	*Margarita*	14 „	Aruba
Margarita H	11 „	Rio Hacha	*Juanita D*	14 „	Sto. Domingo
Perl. de Ozama	18 „	Barahona	*9 de Abril H*	14 „	Aruba

9 Sept. is H M ZEELAND naar Bonaire vertrokken en 13. Sept weer binnengekomen.

Drukker:

B. L. BOGAERS.